

Şehri Terkedyorum Anne

— derya-damla- · 23 Kasım 2009

Şehirler daralıyor
Ve ben
Şehirleri terkedyorum Anne

Gökyüzü bile dar
Gökyüzü bile gökyüzü gibi değil artık
Şehirlerde

Kıvrıldığım bir köşe başında
Ense köküme inen bir darbeyle uyanıyor
Ve şehri terkedyorum Anne

Kavgaların ve kaygıların hüküm sürdüğü
Sevgilerin ve sevdaların
Candan ayrı düştüğü bu şehirde
Sığınacak bir tek kucak bulamıyorum

Ve şehri
Ve karanlığı
Ve hırçınlığı
Ve kahpeliği
Ve kirliliği
Ve hissizliği
Ve
Terkedyorum şehirle birlikte
Şehirdekileri de

Duyuyor musun Anne?
Anne duyuyor musun?
Yorgun bedenimden çıkan
Bu yorgun sesi...

Tanıyor musun anne?
Anne tanıyor musun?
Beni

Ve bendekileri harabeye çeviren
Bu sesi

Bu sesi
Ve yorgunluğumun kaynağı olan bu şehri
Terkediyorum Anne

Ve birlikte götürüyorum
Bu şehri terketmesi gereken her şeyi

Dostluğu
Komşuluğu
Kardeşliği
Arkadaşlığı

Ve sırdaşlığı
Ve yoldaşlığı
Hasılı
Sevgiyi ve insanlığı

Ellerimde sevda kırıntıları,
Bir mahşer yerinden geçiyorum
Dağıtacak tek insan bile bulamıyor
Bulutsu sevdalara vurgun gözlerim

Şehrin unutturduklarını
Yalnızlık hatırlatıyor bana
Ve hatırladıklarımı tekrar unutmamak için
Yalnızlığı seçiyor
Şehri terk ediyorum Anne

Feryadı mı duyuyor musun?
Duyuyor musun ahımı Anne
Çökük omuzlarım
Yıkık kalbimle
Kaybedilmiş kavgaların sızısıyla dolu yüreğimle
Şehri terk ediyorum

Sana yönelişimi

Sana yalvarışımı
Duyuyor musun Anne?

Arkama bakmadan terkettiklerimden
Aklımda bir şey kalmasın diye
Hızla terk ediyorum şehri
Ve onun altedici gürültüsünü

Ve yankısı yüreğine çarpsın diye
Bir sayhayla bağıryorum:
Anne
Anne
Anne
"Nolur bana sessizlik al! "